

Hoa hồng có gai

Cuộc sống của cô là những trang sách mở, bất cứ ai nhìn vào đó cũng có thể soi thấy cuộc đời của họ, giống như một dòng sông phẳng lặng, nước trong nhưng đôi khi lại xuất hiện nhiều gợn sóng.

1. Cô gái có thân hình mảnh dẻ, mái tóc dài ngang lưng đen tuyền óng ả. Người ta thấy cô xuất hiện ở cửa hàng hoa đầu phố từ những ngày đầu tháng sáu, đôi má phớt hồng mà miệng cười rất duyên làm cho cửa hàng trở nên nhộn nhịp hơn, người đến xem thì đông, mua cũng nhiều, nhưng chủ yếu là để nói chuyện, làm quen với cô bán hàng mới đến.

Cuộc sống của cô là những trang sách mở, bất cứ ai nhìn vào đó cũng có thể soi thấy cuộc đời của họ, giống như một dòng sông phẳng lặng, nước trong nhưng đôi khi lại xuất hiện nhiều gợn sóng.

Cô có một mối tình sinh viên, khi đó là anh chàng đầu tiên đã vô cùng bướng bỉnh đi ngang cuộc đời cô và cũng vô cùng bướng bỉnh trú lại mãi mãi. Từ những ngày ban đầu, cô đã luôn là người chờ đợi, nhưng cô chấp nhận, gật đầu chấp nhận vì biết mình yêu người ta thật lòng. Với cô, tình yêu tuổi trẻ rồi cũng sẽ qua, rồi cũng sẽ trở thành hoài niệm, nhưng nếu có thể, tại sao không sống hết mình cho cái tình yêu của thời xuân xanh ấy.

Cô đã lựa chọn cho mình một bàn tay để nắm, một bờ vai để tựa thì cũng chỉ sống bước bên cạnh người ấy mà thôi.

Dù vậy, chàng trai lại không phải tuýp người lãng mạn, càng không phải là tuýp người có thể cho cô những biểu hiện hạnh phúc ra mặt khi hai người cùng nhau đi trên phố. Với anh, tình yêu không màu hồng, tình yêu không phải là thứ để có thể mang ra ngắm nghía, tình yêu đơn giản là cô, chỉ là cô mà thôi. Cái cách anh ít khi biểu hiện, cái cách anh cứ âm thầm dõi theo và quan tâm lo lắng cho cô không làm cho cô biết anh yêu cô nhiều đến nhường nào.

Chỉ riêng điều đó đã làm nên vách ngăn giữa hai người, cô ngỡ rằng anh đơn thuần bên cạnh mình như một thói quen, anh ngỡ rằng cô sẽ đến với một người khác tốt hơn ngay khi tìm thấy, hiện tại chưa rời xa anh cũng chỉ vì

người đó chưa xuất hiện.

2. Cuộc sống của anh đa phần về đêm, khi mà mọi người bắt đầu đi ngủ, cô gái anh yêu cũng nhắm những tin nhắn ngủ ngon với dáng vẻ mệt mỏi. Lúc bấy giờ, anh mới bắt đầu những công việc của mình. Điều kiện của anh không đủ đầy như bao người khác nếu không muốn nói là quá thiếu thốn. Anh đôi lúc cảm giác tình yêu của mình cũng phải chật vật khi không thể làm cho cô sung túc hơn.

Buổi hẹn café bất ngờ ngày cuối tuần, khi cô thử nghĩ rằng đã một tuần liền hai người chưa gặp mặt, anh tất nhiên có vui và hạnh phúc khi nghĩ tới việc nhìn thấy cô, ôm cô vào lòng. Nhưng anh chợt khựng lại, nét ưu tư phảng phất trên khuôn mặt vuông vức, anh thở dài.

- Hôm nay là kỉ niệm hai năm mình yêu nhau đúng không em?

- Dạ.

Cô bẽn lẽn gật đầu, đôi má hồng ửng, miệng cười thật duyên. Cô mở mắt to hơn nhìn anh, nhìn dáng vẻ bối rối bồn chồn của anh. Cô níu cánh tay anh rần rần, áp vào má, véo nhẹ vào mũi của anh cho nó ửng đỏ lên tự khi nào.

- Sao thế anh?

- À, không có gì đâu.

Anh dắt cô lang thang trên phố buổi chiều về. Tháng sáu là cái nắng gay gắt nhất trong năm, nhưng khi trời chiều buông xuống, đi dưới hàng cây xanh rì rào tán lá, những cơn gió mùa hạ vỗ khe khẽ trên vai, như lời thì thầm cô hát, anh bất giác thấy tim mình tràn một màu bình yên. Anh yêu cô những phút giây bình dị đến thế, yêu người con gái giản dị không cầu kỳ, yêu một người sẵn sàng bên cạnh anh kể cả khi anh là một kẻ không có gì cả.

- Thương này, anh làm cho em khổ rồi, phải không?

Cô mỉm cười lắc đầu, níu tay anh chặt hơn, nép vào anh cho gần hơn, rồi đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt hơn màu mật ong của nắng. Đôi rèm mi khép

hờ, khẽ run run khi đối diện với anh. Đó là khoảnh khắc anh biết chắc rằng có đi bao xa chẳng nữa anh cũng chẳng bao giờ có thể quên được. Câu trả lời cô dành cho anh ngọt lịm. Anh im lặng, cùng cô đi cho đến khi đưa cô về trước cửa nhà.

3. Kỷ niệm tình yêu hai năm, cô cùng anh lang thang trên phố. Cái nhìn của anh như bút rứt tâm can khiến cô không đành lòng. Cô biết, anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được, khoảnh khắc gần gũi bên anh là khoảnh khắc cô trân trọng nhất. Anh lúc nào cũng hỏi những câu thừa thãi:

“Anh làm cho em khổ rồi, phải không?”

Cô cũng biết, anh vẫn luôn cảm thấy không tự tin về gia cảnh của mình. Nhưng cô yêu anh và cũng yêu một phần tuổi thơ dữ dội của anh, yêu cả những góc sâu thẳm trong tâm hồn anh khi mà anh chẳng thể mở lời chia sẻ cùng ai.

Cô cứ điềm nhiên chọn anh giữa bao người, điềm nhiên yêu anh mặc cho mọi người xung quanh phản đối. Xét cho cùng, anh có gì không tốt? Anh so với những gã đàn ông nhiều tiền khác thì tốt hơn cả vạn lần. Bởi anh không nói những lời khoa trương, anh chỉ thể hiện bằng hành động, bởi anh không tư tưởng đến ai khác ngoài cô, bởi anh yêu cô từ sâu trong ánh mắt, cứ mỗi lần nhìn vào, cô lại chực khóc vì ánh mắt nhiều tâm tư ấy. Thế cho nên, yêu anh có gì là không tốt?

- Đồ ngốc, em không thấy xấu hổ khi có người yêu nghèo như thế à? Đến ngày lễ kỷ niệm mà cũng không mua nổi cho bạn gái một bó hoa, một món quà...

- Em đâu cần, những cái đó cũng chỉ là phù phiếm thôi mà.

- Ủ, em cứ cứng đầu ôm cái mơ mộng về tình yêu của em đi. Rồi mở mắt to ra mà nhìn xem lũ bạn em yêu như thế nào?

Bạn bè xung quanh cô khi yêu đều chọn một người tử tế, tử tế ở đây là xét về mặt tổng thể, toàn diện, tất cả đều tốt và đều đạt chuẩn mực so với mắt người đời. Ai ai cũng có công việc ổn định, mức lương không thuộc dạng hàng khủng thì cũng thuộc dạng có thu nhập tử khá trở lên. Họ thường show tình

yêu của họ cho thiên hạ nhìn thấy, đa phần mọi người đều dành ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ. Và họ được coi như một cặp đôi trai tài gái sắc, xứng đáng bên cạnh nhau, như thể sinh ra là để dành cho nhau vậy.

Nhưng đằng sau đó thì sao?

Chẳng ít lần cô bắt gặp những anh chàng đó trên phố tay trong tay với những cô gái khác. Cũng những lời lả lơi như thế, với những cô nàng khác biệt. Chẳng ai biết được đâu mới là người yêu của các anh. Những cô bạn của cô cũng thường hay ôm mặt khóc nức nở, chỉ vì họ chẳng thiếu thốn gì từ phía người yêu, hoa quà, quần áo, túi xách, giày dép,... thậm chí là tiền trong tài khoản... nhưng lại thiếu đúng mỗi một thứ: là người yêu. Vì những khoảng trống ấy, các anh chàng bận đi “công tác” với những cô bồ trẻ, đến gặp mặt còn khó chứ nói gì đến việc ở bên cạnh nhau?

Chị cô không biết điều này, hoặc đã biết nhưng vẫn lờ đi. Vì chị đã có cuộc sống gia đình viên mãn, chị may mắn tìm được một người yêu thương chị và cùng chị đi đến bất cứ đâu chị muốn. Chị cũng may mắn vì anh ấy xuất thân trong một gia đình khá giả, học vấn thành đạt. Cuộc đời chị là một chuỗi những may mắn, nên chị nhìn vào đó để truyền dạy lại cho cô, chị nói chị không muốn cô khổ. Với chị, cô yêu anh là khổ, vì anh không có tương lai, không có bệ phóng, chẳng có một điểm sáng nào trong tiền đồ của anh cả. Cô không buồn nghe, càng thấy chị xúc phạm anh, cô càng yêu anh nhiều hơn. Một anh chàng khô khan không lãng mạn, một anh chàng không biết tặng hoa cho bạn gái kể từ ngày đầu tiên yêu nhau. Cô cứ điềm nhiên yêu anh như vậy thôi, chẳng có một vết xước nào trong mối tình này cả. Cô tin là vậy.

4. Anh đã cố gắng rất nhiều, cố gắng sao cho mình đừng quá lộn độn. Vậy mà đến ngày kỉ niệm cũng không mua nổi cho cô một bó hoa thật đẹp, không dẫn cô đi chơi ở đâu đó cho thật hay ho, chỉ biết nắm tay cô đi cùng nhau trên phố.

Anh vẫn tự trách bản thân mình bất tài, đến việc làm cho cô thôi yêu anh cũng trở nên bất tài nữa. Anh thở dài, những gì mà anh làm được cho cô chỉ quanh quẩn việc đưa đón cô mỗi khi đi làm, chờ đợi cô mỗi khi cô có chuyện buồn gì đó, vỗ về và an ủi cô bằng những cái siết tay thật chặt. Anh đi bên

cạnh cô mà càng ngày càng cảm thấy mình nhỏ bé. Chưa bao giờ anh so vai lại và bước thẳng bước bên cô. Anh thấy một khoảng cách quá lớn, cứ ngày một lớn lên rồi vào mỗi tình này. Mặc dù yêu, nhưng mấp mé ý định từ bỏ.

Trong xưởng mà anh làm có một cô nhân viên mới, còn trẻ tuổi, khá năng động, cô nàng ngay từ đầu đã trở thành hoa khôi của xưởng. Đơn giản vì cái xưởng làm ban đêm này toàn dân lao động chân tay, đều là những anh, những chú đi làm vì miếng cơm manh áo nên lọt vào một cô gái trẻ, lại có nét xinh xắn và tính nghịch càng dễ được chú ý. Anh không ngoại lệ. Anh nhìn thấy cô trong dáng dấp cô bé ấy. Những lúc cười đùa tính nghịch hay những lúc tập trung làm việc đều giống. Nhưng sẽ chỉ là cảm xúc nhất thời thoáng qua nếu như không có một lần cả xưởng cùng đi uống rượu, anh được giao nhiệm vụ đưa người đẹp đi đến nơi, về đến chốn.

- Anh, anh có người yêu chưa?

- Có rồi nhóc à.

- Người yêu anh chắc xinh lắm!

- Ừm.

- Thế anh có đang hạnh phúc không?

Câu hỏi khế làm anh giật mình. Anh có đang hạnh phúc không? Cô có đang hạnh phúc không? Việc yêu đương của mỗi tình này có đang mang lại hạnh phúc cho cả hai hay không?

Anh biết được tình yêu trong mình to lớn bao nhiêu, nhưng cũng biết được những gánh nặng đi song hành. Có bao giờ anh quên rằng địa vị của mình thua cô một bậc, có bao giờ anh quên được rằng mình chưa bao giờ có thể đem lại cho cô những điều tốt nhất.

Còn cô, cô yêu anh liệu rằng có hạnh phúc không?

Anh chưa bao giờ đủ can đảm để hỏi. Anh sợ rằng cô sẽ nói ra điều gì đó mà bản thân anh biết rất rõ, xong lại không hề mong muốn được nghe. Anh chỉ hỏi những câu đại loại thế, rồi lại vờ quên đi như chưa từng suy nghĩ đến. Rốt

cuộc thì, cô yêu anh có hạnh phúc không?

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Mình về thôi.

- Em yêu anh!

- Đừng làm nhảm nữa nhóc, sáng mai không phải sẽ đi học sao?

- Em yêu anh là thật. Tin em không?

Cái dáng vẻ ngật ngưỡng trước thềm nhà, đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh trong bóng nước và đôi má hồng trong men rượu làm anh thấy mình có vẻ như đang say.

5. Anh chia tay cô vào một chiều cuối hạ, những cơn gió mơn man làm rụng đám lá vàng, xong khung cảnh yên bình ấy lại như đang nổi sóng, đôi mắt màu nâu nhạt hiền hòa của cô cũng như đang nổi sóng.

- Cho em biết lý do đi.

Cô bẽn lẽn gượng cười, khuôn mặt chưa dứt khỏi hoảng hốt là lo sợ. Cô biết sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc anh nói ra câu nói ấy, chỉ là cô cố gắng giữ gìn lâu nhất có thể, cứ ngỡ rằng khi vỏ bọc bên ngoài êm đẹp thì mọi sóng gió bên trong không thể òa ra.

- Anh có người mới.

- Là ai thế? Em biết không?

- Không.

- Từ bao giờ?

- Ba tháng trước.

- Trước ngày kỉ niệm của chúng mình à?

- Ủ.

Cô lặng đi, những ngón tay nhỏ bé đan vào nhau vặn vẹo, cố kìm nén một cơn mưa nước mắt. Khi yêu cô đã hết mực tin tưởng để có thể nuôi dài thêm yêu thương. Với anh, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có thể dừng lại tình cảm ấy. Vậy mà anh có thể quen người khác, yêu người khác rồi bỏ rơi cô chỉ trong vòng ba tháng.

- Em hỏi anh lần cuối, anh thật sự muốn chia tay em phải không?

- Ủ. Hết yêu rồi không nên níu kéo, Thương à.

Anh dứt khoát, ánh mắt anh không nhìn thẳng vào cô mà nhìn ra xa xăm một nơi nào đó. Nơi đó bây giờ hẳn là bóng hình của một cô gái khác, trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, tài giỏi hơn cô, có thể mới có thể làm anh siêu lòng được chứ.

Cô ra về khi hoàng hôn tắt nắng, cái dáng mảnh mai, mái tóc đen suôn mềm xõa dài trên vai ỉu rũ, đôi mắt mọng nước và từng đợt nấc khẽ là những hình ảnh cuối cùng anh nhìn thấy. Anh nghĩ cô rồi sẽ tìm thấy được bình yên mới, trong một màu mắt mới, yêu thương và xứng đáng với cô hơn anh. Và cô sẽ học cách để quên đi, học cách để mạnh mẽ hơn mà thôi.

- Tại sao anh phải làm thế?

- Không phải anh chia tay người yêu thì em có cơ hội hơn sao.

- Đồ tồi, anh nói thế không thấy xấu hổ à?

Thật ra đã từng xấu hổ và xấu hổ rất nhiều trước tình cảm của cô, cảm thấy không thể bù đắp được, cảm thấy mình không xứng đáng có được người con gái ấy nên anh mới quyết định từ bỏ.

- Chị ấy sẽ quên được anh chứ?

- Rồi sẽ quên thôi em. Em có thể nhớ đến một gã từng nói yêu em nhưng lại không mang lại cho em hạnh phúc được không? Một gã chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng, một gã chỉ biết nói yêu thương bằng miệng mà chẳng có bất cứ thứ gì để thể hiện...

- Nhưng mà... thương chị ấy quá. Chắc chị ấy sock lắm.

- Anh sớm muộn gì cũng rời khỏi đây mà đi, nếu có thể để cô ấy chuẩn bị tinh thần trước, để cô ấy có thể nguôi ngoai và tìm thấy một ai đó yêu thương thì anh sẽ yên tâm hơn.

6. Từ sau ngày chia tay, mỗi sáng anh đều đặt trước cổng nhà cô một bông hoa hồng đỏ, không danh thiếp, không lời ghi chú hay chào hỏi nào cả. Anh đi qua và đặt một bông hoa trước thềm như một thói quen. Những ngày đầu, cô ra nhận hoa, ánh mắt vẫn còn sững mòng. Nhiều ngày sau, có một chàng trai khác xuất hiện, cũng đứng tần ngần trước cửa, nhặt trên tay bông hoa hồng đỏ mà anh đặt từ ban sáng, tần ngần bấm chuông. Cô ra và nhìn thấy, vẻ mặt có đôi chút khó chịu nhưng vẫn mời anh ta đi vào nhà. Cho đến khi anh chuẩn bị mọi việc xong xuôi, công việc mới chỉ còn chờ anh đến nhận làm, thì anh yên tâm rằng cô đã có thể dịu lòng đi một chút, đã có thể chờ đón một tình yêu khác xứng đáng hơn anh.

Ngày cuối cùng, anh đặt bông hồng đỏ cuối cùng trước bậc thềm và đứng lại đó rất lâu, rất lâu. Anh đứng để nhìn toàn cảnh ngôi nhà, nhìn lên gác hai nơi phòng cô ở đó. Anh không muốn gọi cô, cũng không muốn giải thích hay trình bày gì cả, chỉ là đến đến chào tạm biệt một cách thầm lặng trước khi ra đi. Anh thu tất thấy hình ảnh thân quen vào mắt, mừng rỡ ra cảnh cô ngồi chải tóc trước gương bên khung cửa sổ, mừng rỡ ra đôi mắt cô long lanh nước và trên môi nở một nụ cười hạnh phúc.

Rồi cô sẽ hạnh phúc thôi, những người khác đến sau anh vốn dĩ có thể làm cho cô hạnh phúc hơn anh nhiều lần. Rồi cô cũng sẽ quên anh đi như quên một giấc mơ hoang. Những tháng ngày yêu nhau anh sẽ cất vào một chiếc hòm kỉ niệm và vứt chìa khóa xuống sâu đáy đại dương, hy vọng rằng cô cũng vậy.

Anh hít một hơi dài rồi quay người bước đi, những câu cuối cùng anh nói là những câu chúc cô hạnh phúc. Khi anh vừa đi khuất, từ phía sau cánh cửa đột ngột mở, cô cầm trên tay bông hoa hồng đỏ còn đọng sương buổi sớm, cô toan cất tiếng gọi, toan bước đi về phía trước, nhưng chẳng còn một chút sức lực nào để có thể thu đủ can đảm bước về phía anh. Những câu nói không đầu không cuối từ một cô gái khác làm cô như mê mải, cô cắn chặt môi đến bật

máu, khóc trong thinh lặng.

“Anh ấy chẳng có ai cả ngoài chị, anh ấy nói sẽ đi xa để tìm một công việc mới ổn định hơn. Anh ấy muốn dừng lại và đứng đằng sau dõi theo chị, cho đến khi chị ổn hơn, anh ấy sẽ đi. Vậy đấy, ngày mai anh ấy đi rồi, chắc là sẽ đến thăm chị lần cuối.”

Cô nắm chặt lấy bông hoa trên tay, gai đâm vào tay ứa máu, cô chẳng rõ mình đau là cảm giác bên ngoài hay cảm giác từ trong tim.

- Con bé ngốc này, chẳng phải đã nói là hoa hồng có gai hay sao? Lần nào cũng cầm vào chỗ gai xong làm chảy máu. Đi vào nhà rửa tay đi!

Cô nâng niu cành hoa như nâng niu một chút còn sót lại của mối tình khờ. Nếu đã không thể đi cùng nhau trên một đoạn đường dài, thì nhất định sẽ ghi nhớ về nhau mãi mãi. Cô có thể khờ khạo yêu anh song lại cũng quá khờ khạo để tin anh rồi rời xa anh. Nếu như cô lý trí hơn một chút, nếu như cô không bỏ đi lặng lẽ và chấp nhận lời chia tay thì cô đã không mất anh như thế.

Những cánh hoa mỏng manh bay trong chiều gió thổi, trên tay cô vẫn còn lại những vết sẹo của những bông hoa anh để lại. Anh sẽ chẳng bao giờ biết được, anh có thể vì cô mà chấp nhận chia tay, cô cũng có thể vì anh mà để lại những vết sẹo trong tim mình. Vốn dĩ với cô, tình yêu này chưa bao giờ là sự lựa chọn, mà tình yêu này đơn thuần chỉ là yêu và yêu mà thôi.